

Kakor hitro nam paradižnik doraste nad 50 cm, porežemo vse vrhe, ker zgodnji paradižniki tako ne dozore. Popolnoma napačno je pa, ako bi tudi ostale liste obrezali, kar je v nekaterih krajih navada. Listi so za rastlino neobhodno potrebni.

Čebulo pritisnemo proti konci meseca popolnoma k tlom, da se listne cevi malo nalomijo, ker tako čebula bolj debeli. Ako hočemo prav debelo čebulo imeti, jo moramo večkrat z gnojnico zaliti. Samo to napako ima debela čebula, da rada gnije. Najbolj se ohrani čez zimo čebula, koje smo predelali kot enoletno.

Ako imamo kaj praznega prostora, lahko še sejemo pozni grah. Konci meseca osujemo tudi pozno zelje. Dobro je, če prej zemljo z gnojnico polijemo.

A. Likozar.

Listek.

Pritiskanje kljuk.

Korakal sem po glavnem trgu s povešeno glavo pa z razprostrtim dežnikom, kajti pričelo je res krepko deževati. Stopal sem proti stanovanju vodje C. Ko pridem tja, pritisnem na kljuko in — — — — ljubka gospica pravila mi je, da so gospod na sprehodu, pa da jih pred pol ure ne bode nazaj.

Podam vizitko, poklonim in napotim se proti pisarni g. dr. D.

Hipoma sem pri kljuki. Pritisnem, vstopim — — in na me so se obrnile celo iz druge sobe zvedave oči pisarjev, ki so bili pa menda jednacij pohodov že vajeni. Zdeti se mi je hotelo, kot da so se namuzavali.

„Gospod so na Bledu in jih pred večerom najbržeje ne bode domu,“ odgovoril mi je prijazno gospod Y na mojo poizvedbo in — — — opravi sem tudi tu!

Stopal sem zopet na cesto in razprezal dežnik. Lilo je iz neba kot iz škafa, pa tudi iz moje glave je lilo, kot bi ožemal kuhano repo, po vsem životu pa sem čutil nenavadno veliko toplote.

Toda pogum mi še ni upál. Od tod ni bilo daleč do notarja E. „Še tja grem,“ mislim si, „če pa še tam nič ni, potem pa ne storim ne koraka več danes!“

In šel sem še tja. Pritisnil sem za kljukico in vstopil v prvo sobo, od koder so mi prijazni pisarji takoj pokazali v odprto drugo sobico do g. notarja, katerega je obdajalo ravno nekaj kmečkih mož, ki so se bili pri njem ženili ali kaj.

Urno se opravičim, da se drznem motiti, pa povem g. notarju svoje težnje.

„Ne vem, kako bode kaj,“ pravi mi gospod na to, „oglasilo se je pri meni že toliko število kompetentov, pa samih tako izvrstnih, da bi napravili v hipu še jedno deško ljudsko šolo z desetimi paralelkami, da bi mogli vse te odlične prošnjike nastaviti v mestu, ko bi šlo po mojem!“ —

„Verjamem, g. notar“, odgovorim mu, „namen mojega pohoda je tudi le, da se vam pokažem po lici in osebi, da se me blagovolite spominjati tedaj, ko bode imeli oddajati v mestu polno perišče učiteljskih služb in vam bode prošnjikov nedostajalo!“

Prijazni gospod mi je zatrdil, da bode tej želji prav lahko in rad ustregel, jaz pa sem se poklonil in šel.

Podal sem se še do kljuk gg. G. H. J. — — — toda kljuke sem pač pritiskal, a z gospodi pa nisem govoril, ker prvi je bil bolan, drugi na obisku, tretji pa po važnih opravkih.

Vrnil sem se ob jednej uri k sestri — — — klavern, pobit in otožen, zdelan in zmučen — — — — pa praznega želodca, kajti bila je skledica kave, ki sem jo bil spil v jutru pred odhodom zadnje, kar sem použil tisto dopoldne!

Ko sem šel „drugič kljuke pritiskat, imel sem pa že več skušnje. Šel sem na vse zgodaj, ko gospoda še navadno spi, pa sem povpraševal na kompetentnih mestih — — — to je v kuhinjah! — če bodo isti dan gospod doma in kedaj bi bilo moči ž njimi govoriti. Ko sem se tako oglasil na treh odličnih mestih, pa sem zvedel, da bi bila moja pot zaman, pustil sem za isti dan slovesne pohode in se še v „frak metal“ nisem.

Nekoč je bil pa srečen dan. Večina gospodov bila je doma, in kazalo se je, da mi bode slednjič vendar-le mogoče gledati vsej vemožnej gospodi v obraz. Ker mi je bilo dovolj znano, kake slabosti napadajo človeka, ki ima opraviti s tako znojnim opravilom, kakor je pritiskanje kljuk, ubral sem pot najprvo na „Ferlinčev“ vrt, da si pritrdim dušo k telesu.

Ko si krepim želodec s kislimi ledicami — pravijo, da so v tacih okolščinah najboljše! — priplava skozi vrtna vrata visok gospod s še višjim cilindrom, v črnej dolgej suknji in v novih, rujavkasto rdečih glace-rokovicah. Zdel se mi je znan in že se premaknem, da ga udanostno pozdravim, v istem hipu pa spoznam v njem bližnjega mi tovariša Viktorja.

„Kaj pa je tebe prineslo tacega semkaj?“ vskliknil sem razveseljen od krasnega pogleda, pozabivši samega sebe. „I — kaj pa tebe?“ zasmeje se mi on. „Jaz sem pa kompetent!“ „No jaz pa tudi!“

(Dalje prih.)

Črnagoj.